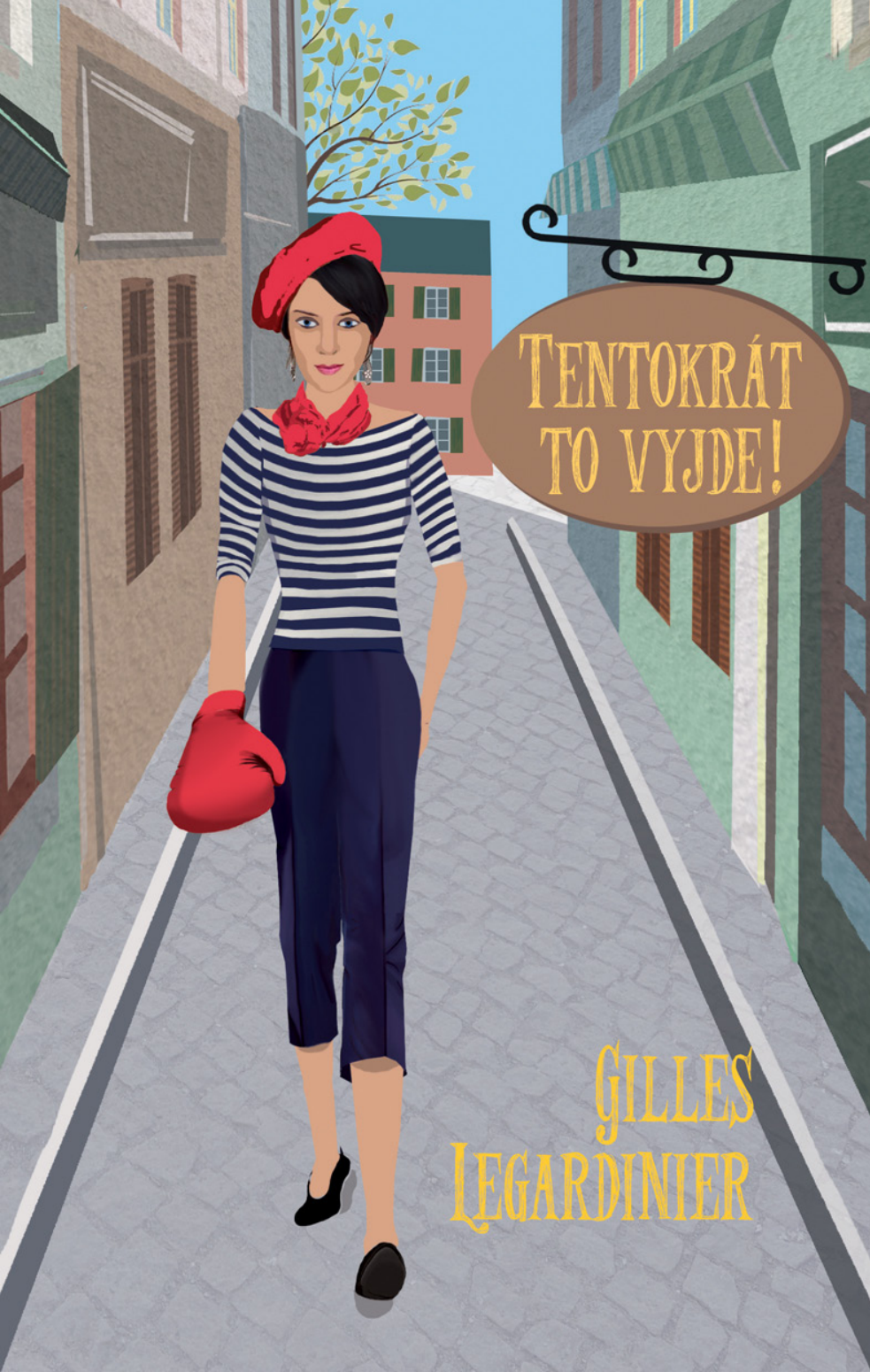

A stylized illustration of a woman walking down a cobblestone street in a Parisian setting. She is wearing a red beret, a red scarf, a blue and white striped short-sleeved top, dark blue cropped trousers, and black loafers. She is carrying a red clutch bag. The street is flanked by colorful buildings, and a tree with green leaves is visible in the background. A brown oval sign with a black scroll-like border hangs from a building on the right. The text on the sign is in a yellow, serif font. The overall style is reminiscent of mid-20th-century French fashion illustrations.

TENTOKRÁT
TO VYJDE!

GILLES
LEGARDINIER

TENTOKRÁT TO VYJDE!

GILLES LEGARDINIER

2015

Copyright © 2014, Fleuve Éditions, department d'Univers Poche
Translation © 2015 by Slavomír Míča
Cover illustration © 2015 by Denisa Jánská
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z francouzského originálu ÇA PEUT PAS RATER,
vydaného nakladatelstvím Fleuve Éditions, Paříž 2014,
přeložil Slavomír Míča
Jazyková redaktorka: Zuzana Řeháková
Korektura: Kateřina Žídková
Ilustrace obálky: Denisa Jánská
Grafická úprava obálky: Rajka Marišinská
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2015

ISBN 978-80-7498-085-5

1

Je noc. Trochu chladná. V tom studeném nočním vzduchu se třesu zimou. Určitě je to tím, že poblíž je řeka, podél níž jsem se vydala, aniž bych věděla, kam mířím. Přesto ale předpověď počasí není jediná věc, kvůli které stahuju hlavu mezi ramena a ruce mám zaražené co nejhlouběji do kapes. Ve skutečnosti je mi zima hlavně uvnitř. Marně pátrám v nejhlubších zákoutích své duše, nedokážu tam detekovat ani tu nejmenší teplou jiskru světla. Jsem pochodující rampouch. Právě začíná doba ledová a já znám přinejmenším jeden živočišný druh, který za to zaplatí.

Co tady vlastně dělám? V tuhle hodinu nebývám nikdy venku. Už celá léta jsem se kvečeru nevydala ven, a hlavně ne tak náhle. Obvykle bývám doma, stejně jako všichni ti lidé, které pokradmu zahlédnu v osvětlených oknech okolních domů. Obvykle nemívám v hlavě takový zmatek jako dnes. A obvykle nebývám sama.

Chodím do téhle čtvrti už dlouho, a přesto to tu dnes večer nepoznávám. Ale to není tím, že by se to místo změnilo,

to já jsem jiná. Stačí hodina času, jeden jediný rozhovor, několik vět, které mnou proniknou jako šípy. To všechno stačí, aby se můj život převrátil naruby a moje srdce se rozbilo na kousky. S Huguesem to nikdy nebyla procházka růžovou zahradou, ale představa, že se to všechno tak rychle vymkne kontrole a vztah půjde do kytek...

Nábřeží je liduprázdné, až na jeden zamilovaný pár a jednoho bezdomovce, který si tu sedí na papírových krabicích. To mi určitě osud posílá ve zkratce zprávu o mém životním příběhu. A ti tři představují jeho začátek a konec. Byla jsem stejná jako ta bezhlavě zamilovaná dívka, choulila jsem se v náručí svého milovaného a skončím jako ten nebohý bezdomovec. Můj život je jako bezedná propast, a já padám pořád hlouběji a hlouběji. Na těch několika metrech vidím jeho resumé, od lásky až po extrémní samotu, někde na pokraji světa, kterému je to jedno a dál se valí po svém kupředu stejně jako příval vod v řece.

Procházím kolem toho zamilovaného párečku. On ji drží v náručí a šeptá jí do ucha něžná slůvka. Od úst mu jde pára. Teplá. Takže ono to existuje i někde mimo moje vzpomínky... Ona se mu hlavou zavrtá pod rameno a tlumeně se směje. Možná se mi vysmívají. Určitě si říkají, proč se tady potuluju tak o samotě, když ani nevenčím psa. Kdybych byla muž, měli by mě za úchylnu, ale protože jsem žena, tak si mě nejspíš zařadili do kategorie stará a bláznivá, která je na nejlepší cestě do záhuby. A oni jsou dva a drží se jeden druhého. To jim dodává sílu dívat se na celý svět okolo shovívavě. Jsou nepřemožitelní, protože milují. Já jsem spíš toho mínění, že by bylo správnější říci: oni *ještě stále* věří, že se milují. Lásku člověk ocení, až když ji ztratí. Já za tuhle lekci už zaplatila. Jejich společné štěstí prá-

TENTOKRÁT TO VYJDE!

vě teď kvete na tenoučké vrstvě úrodné půdy nevinnosti, ale až bude chtít své kořeny zapustit hlouběji, nenajde tam žádné živiny a zajde. To se právě teď stalo mně. Vím úplně přesně, co si ti dva myslí: mají v sobě domýšlivost začátečníků, slepou víru těch, kteří nevědí. Ona je plná naděje, on zas touhy. Ještě to nevědí, ale už teď mezi nimi vězí propast velká jako celý svět. Kdybych já tak tohle věděla, když jsem byla v jejím věku...

Mám ji nějak upozornit? Varovat ji, jaké nebezpečí jí hrozí? Ne, to by bylo hloupé. Kdo jsem já, abych jí takhle kazila její štěstí, které dnes večer zažívá, i když to štěstí je jen iluzorní? A – kdo ví – možná si s tím poradí lépe než já. Opravdu jsem starý blázen na cestě do záhuby.

Vůbec nevím proč, ale najednou mě popadne chuť procházet se přímo po okraji nábřeží, po těch dlouhých obroušených kamenech, které lemují řeku. Obvykle se takhle chovají malé děti, které se s vypnutým hrudníkem a rozpráženými rukama vystaví větru jako provazolezci na imaginárním laně. Přesvědčí samy sebe, že prožívají velké dobrodružství a že riskují život na okraji nejhlubší propasti na světě. Takhle to dělali moji synovci. Jenže já už na to nemám věk. Ale co už. Já se vlastně nacházím na okraji propasti, která mi působí závrať a můj život se nakonec roztříští o její dno.

S odstupem musím uznat, že můj románek s Huguesem byl hned od počátku komplikovaný. Přesto to s ním na začátku vypadalo hodně slibně. Prožili jsme si spolu příběh z prvních stránek pohádky: setkali jsme se, přeskočila jiskra, zamilovaně jsme poletovali po louce plné květin, drželi se za ruce a přitom zpívali jako dva pošetilci, načež za námi nastoupil sbor bílých zajíčků s refrénem. To bylo ještě předtím, než jsme se vydali do temného lesa...

Na začátku byl Hugues laskavý, hodně jsme se spolu nasměli. V našem vztahu nechyběla vášeň, touha, ani vzájemná blízkost. Měla jsem právo na květiny, na svůdné pohledy, na jeho nedočkavost... Když jsme se spolu milovali, myslel hlavně na mě. Bože, jak moc jsem tohle období měla ráda!

Naplánovali jsme si spolu spoustu víkendových programů, lyžovali jsme, jeli k moři, do zahraničí, někdy i s kamarády – vždy s těmi jeho. Bylo mi jedno, kde jsme – já prostě měla jen chuť trávit s ním svůj čas. Ať už jsme leželi polonazí u ohně na pláži nebo jsme šli na koncert současné hudby v převleku za tučňáky, měla jsem pocit, že jsem na správném místě, pokud tam někde blízko mě byl i on. Moc ráda jsem na něj čekala, když se vracel pozdě, taky jsem mu ráda skládala prádlo a vařila mu jeho oblíbená jídla. Ale přesto jsem nebyla pod pantoflem. Prostě jsem ty věci pro něj ráda dělala. A tak plynuly dny, týdny, měsíce. Všichni naši známí se mezitím vzali. Na jejich svatbách se tančilo, lidé se směli, tleskali, ale my jsme jejich příkladu přesto nenásledovali. Nakonec jsme úplně zapomněli, že dny se dělí na hodiny a roky na jednotlivé měsíce. Fungovali jsme stejně bezvadně jako dieselový motor, bez prudkého zrychlování nebo naopak brždění. Jen nám na tachometru přibývaly kilometry. Čas letěl a všechno bylo pořád při starém. Začali nám přezdívat věční snoubenci. No jasně! Já umírala touhou po oficiálním stvrzení našeho soužití, ale Hugues si pokaždé našel nějakou dobrou výmluvu, abychom to odložili, počkali, nespěchali. Nejdřív to byla nová pozice v práci, do které bylo potřeba *dát tělo i duši*, pak zas peníze za svatební hostinu nebo fakt, že *pro lidi, kteří se milují tak moc jako my dva* nejsou takovéhle zbytečné formality potřebné. No jasně... Točili jsme se

TENTOKRÁT TO VYJDE!

pořád dokolečka. Moje břicho bylo pořád beznadějně rovné, to jeho se naopak zakulacovalo. Ostatním se už narodily děti, ale my dva žili dál studentským životem. Všechno bylo pořád stejné a v hloubi duše si myslím, že právě to bylo to nejhorší. Žádné vize, plánovali jsme tak maximálně příští víkend. Pokaždé když jsem s ním mluvila o budoucnosti (což bylo pro něj moc mlhavé) nebo o zasnoubení (sprosté slovo!), našel si naprosto bezchybný důvod jak utnout konverzaci. Nakonec jsme se bavili už jen o běžných věcech: nákupy, klíče, ovocné jogurty, filmy, kolik toho zbylo v lednici, že je potřeba opravit auto. Bavili jsme se o všem kromě toho hlavního, co tvoří život.

A pak se objevila Tanya. Hotová sukuba, která si s ním přišla zasouložit z nějaké sousední dimenze. Vůbec jsem si nevšimla, že se něco děje. Oči mi otevřela až Emilie. Jednou po společné večeři s přáteli mi pošeptala: „Kdyby se můj chlap takhle chechtal s nějakou jinou jako ten tvůj, měla bych se na pozoru.“ Což jsem taky udělala, ale už bylo pozdě. Zločin už mezitím proběhl a recidivě se ti dva rozhodně nebránili, často v úterý večer. Já trubka... Trubička vyválená ve sladkém oparu naivity. To je takový nový recept na dezert, ale člověk po něm mívá těžší trávení.

Když jsem o tom řekla Huguesovi, ujistil mě, že to jsou jen moje představy. Objal mě, mluvil o nás dvou. Nešťítel se lhát mi přímo do očí. Když si na to jen vzpomenu... Uhodnete, co následovalo? Já hloupá mu pěkně zobala z ruky. Spíš si myslím, že jsem se tomu snažila strašně zoufale uvěřit. My ženy vždycky dáváme přednost svým pocitům před fakty. Muži tohle velmi dobře vědí, a hrají to na nás. Říká se, že v tom je naše síla, ale v tomhle případě šlo o mou slabinu.

Takhle jsme to spolu vydrželi ještě několik měsíců. Žili jsme jeden vedle druhého, ale už jsme nebyli spolu.

Když jsem se každý večer vracela z práce, měla jsem z toho knedlík v krku a slzy na krajíčku. A když jsem náhodou narazila na esemesku od Tanyi, kterou jsem rozhodně neměla najít, okamžitě jsem z toho úplně onemocněla. Byla jsem z té zrady celá znechucená a ztrápená. To všechno se vešlo do necelých sto deseti písmen. Na přečtení stačily tři vteřiny, ale potřebovala bych celý život na to, abych se z toho vzpamatovala. To nebyl důkaz, spíš potupa. Ani jsem se to neodvážila říct Emilii, natož pak mamince nebo sestře. Těch několik neslušných slov na mě účinkovalo stejně jako pár ran revolverem přímo do hrudi. Střela se zanořila do těla, ale na druhé straně už nevyšla ven. A při sebemenším pohybu se prodírala mezi orgány, a blížila se k srdci. A minulé pondělí se zavrtala přímo do něj.

Když jsem se po celodenní dřině vrátila do bytu, chtěla jsem ten vřed co nejrychleji rozříznout a daný problém s Huguesem vyřešit. Neměla jsem sílu cokoli předstírat. Řekla jsem mu, že všechno vím, vysvětlila jsem mu, jak tím trpím a že jsem připravená mu odpustit, ale že si přeju, aby mi to celé objasnil, abychom spolu mohli začít nanovo. Vytáhla jsem na něj dokonce těžký kalibr typu *Láska je možná jen za cenu upřímnosti*. No jasně, pitomý dialogy! Hotová shakespearovská tragédie, jen s tím rozdílem, že scénou byl 3+1 bez balkónu. Vůbec to nevypadalo, že by ho jakkoliv vyvedl z míry fakt, že jsem ho přistihla *in flagranti*. S klidem se sesunul na gauč. Zvrátil hlavu dozadu a povzdychl si. Já stála v kuchyňském koutě, trásla jsem se po celém těle a visela přitom na jeho rtech. S odpovědí si dal dost načas.

TENTOKRÁT TO VYJDE!

„Poslechni, Marie, to je dobře, žeš ten problém nadhodila. Myslím, že jsme došli na konec společné cesty. Já už takhle dál nemůžu. Nelíbí se mi, jak to vedeme. My dva už k sobě nepatříme. Takže bude lepší, když toho necháme hned teď. Ale můžeme na tom najít i něco pozitivního, situace není zas až tak zlá! Takový už je život! Tak se s tím snažme vypořádat jako dva dospělí lidi.“

Tohle bylo ještě horší než pěst rovnou do břicha. A než jsem vůbec stihla popadnout dech, ještě k tomu dodal:

„Nechci ti dávat nůž na krk, ale byl bych rád, kdyby ses tak do týdne odstěhovala. Když už tady mluvíme o Tanye, mám s ní nějaké plány. Koneckonců byt je můj...“

Nelíbí se mu, jak to spolu vedeme. Ale to on přece o všem vždycky rozhodoval, aniž se mě kdy zeptal na můj názor, a já se kvůli němu už před lety vzdala všech mých blízkých! Do nového začátku už se se mnou nepočítá. Začíná se hned, ale beze mě. Prosíme osoby, které doprovázejí cestující, aby si vystoupily z vlaku. Odjíždíme okamžitě! Pozor, dveře se zavírají! Už nemám platný lístek.

Chápete, jak jsem se cítila? Tedy já za vás doufám, že ne, protože tak moc zlomené srdce bych nepřála zažít nikomu. Často se mluví o zemětřesení nebo katastrofě, ale tohle byl úplný Velký třesk! Všechny molekuly mé bytosti se rozprášily do nejvzdálenějších koutů vesmíru. Místo srdce mám černou díru a z ostatních částí mého těla budou docela hezké planety.

Od té chvíle se mnou Hugues mluvil jako s uprchlíkem, který nezná jazyk země, do které dorazil. Všechno to ještě přikrášloval svými prázdnými a pokryteckými úsměvy a větami plných vzletných frází, kterými očišťoval své černé svědomí. *Prostě nám to spolu nevyšlo. Zažili jsme spolu i pěkné chvíle,*

tak se snažme obrátit list, abychom si to nepokazili, Za několik let se tomu ještě společně zasmějeme... Počkat, ale komu on se to tady vysmívá?! Taky na mě vytáhl větu *Ukažme, že jsme dospělí!* Jak si tohle jen může dovolit?!? Zrovna on, který z dospělého pochytil jen vnější vzhled! Lump jeden... Všechny ty roky, kdy jen sliboval, kdy mě žádal o trpělivost a přesvědčoval mě, že to málo, co od svých mužů dostaly ostatní ženy, si nezasloužím. Měl vlastně štěstí, že jsem byla příliš zničená na to, abych ho dokázala zabít. Ale už jsem na tom líp: začínám na to pomýšlet...

Pokaždé když se mnou mluvil, pokaždé když jsem se s ním viděla, podnikl nový útok na mou poraženou a rozcupovanou armádu. Každé jeho slovo bylo jako hozený granát, jeho oči byly jako dva plamenomety skryté v květinovém záhonu a jeho slova byla jako záludně nastražené miny, které mě po výbuchu někam odhodí... Jsem celá zničená. Cítím se jako město po bombardování. Už není kámen na kameni, nikde nezbyla ani myší díra, kde by kousky mé duše roztrhané na cáry mohly najít útočiště. Stala jsem se postupně kořistí dvou pocitů, které se jako dva supi přetahovaly o mou mrtvolu: bolest a vztek.

Uplynuly už tři dny od doby, co jsme si to celé „vysvětlili“. Od té doby se cítím jako jaderná elektrárna, která se ocitla mimo jakoukoliv kontrolu. Světýlka na bezpečnostním panelu blikají červeně, tlak stoupá, ručičky bláznivým tempem letí do zabarvených částí ukazatelů, inženýři pobíhají sem a tam, ale ani tak se teplotu v reaktoru nedaří snížit. Je potřeba vyklidit okolí, bude to pořádná rána, až to bouchne.

Už mi zbývají jen čtyři dny, abych všechno zabalila do krabice a opustila to, co jsme nazývali společným domovem. Když

TENTOKRÁT TO VYJDE!

to tak počítám, tak toho moc nemám. Ale vlastně ano! Mám tam gauč! Když nad tím tak přemýšlím, tak ten hajzl si pohodlně seděl na MÉM gauči, aby mi oznámil, že dělá tlustou čáru za naším vztahem a že jsem propuštěná! Dokonalá metafora, která vystihuje náš vztah: já za ten kus nábytku zaplatila celou svou první výplatu, ale vybíral ho on! Dokonalá syntéza: obětovala jsem mu v životě mnohé, a on na to zvysoka kašlal. Stejně jako kašlal na fakt, že si teď válí zadek na mém gauči.

V tuto chvíli ale vůbec netuším, kam půjdu. Nemám odvahu se vrátit k mamince. Bude mi každé dvě minuty opakovat, že mě varovala a že se jí hned zdál podezřelý. To zrovna moc nepotřebuju. Když pomyslím na její vlastní příběh, který prožila s mým zploditelem, pak netuším, jaký příklad by mi ona mohla dávat. Pokud jde o sestru, ta má dost starostí se svou vlastní rodinou a neumím si představit, že bych jí přede dveřmi vyskládala svých padesát krabic kapesníků. Už mám jen čtyři dny na to, abych vymyslela, jak se vyhnout hotelu a nutnosti někde skladovat nábytek. Ten netvor! Emilie už mi nabídla, že se u ní můžu dočasně utábořit, ale to nemůže být na dlouho. Odmítám se potulovat od jedné kamarádky ke druhé jako nějaká trosečnice, single, která by byla svědkem štěstí a nadějí všech okolo, zatímco já nemám ani jedno ani druhé.

Pouliční lampy na druhém břehu řeky se odrážejí ve vodě. Bývaly časy, kdy mi takový obraz připadal krásný. Dnes večer s ním už nemám nic společného. Jsem zdrcená. Vždycky jsem byla milá, čekala jsem, až na mě přijde řada, vychovali mě tak, abych okolo sebe příliš nečeřila vodu. Že musím na druhé myslet víc než na sebe. A výsledek? Často mě na to dostali. Hugues si ze mě udělal dobrý den. Já promrhala roky,

které už se nevrátí. A tak jsem dneska večer tady. Zaplavuje mě pocit samoty, s nímž – jak jsem si myslela – se bylo možné setkat jen ve filmech severských autorů.

Zvednu hlavu a pozoruju hvězdy. Díky takovému popisu ten pohyb možná vypadá poeticky, ale vlastně si říkám, že když zakloním hlavu, tak to dělám hlavně proto, aby mi slzy nestékaly po tváři příliš rychle. Jsem jich plná, a pokud se byť jen trochu nahnu dopředu, začnou se ze mě valit proudem a ještě by mohly způsobit vylití kanálu z břehů. A tak pozoruju hvězdy, na které zvysoka kašlu.

A v tu chvíli mi život pošle druhý vzkaz: nikdy není dobré opovrhovat hvězdami. Zatímco zvedám oči k nočnímu nebi, tak se mi nějak zamotají nohy, ani nevím vlastně jak. A ztrácím rovnováhu! Já vám to říkala, že jsem na pokraji propasti: a je to tady – velký skok a následuje totální průšvih: moje plachtění končí velkým šplouchnutím vody, při kterém ze sebe vydám legrační zvuk! Celý můj zpackaný život se vejde do těch dvou zvuků. Padla jsem do vod kanálu jako kámen. Věnuju tenhle svůj patetický let střemhlav dolů všem těm, které dostaly kopačky, které zažily potupu a zradu, a které stejně jako já už v nic nevěří.

Je konec ledna, a tak jsem nemohla očekávat příjemně teplou vodu. Fakt, že je úplně ledová, se bleskurychle potvrzuje. Stačilo by o dva stupně méně, a na hladině by navíc byl ještě led. Jako prémii bych si rozbila ústa o led! Všechno si to pěkně vypiju. Člověk by řekl, že je to jak jedna ze studených polévek babičky Valentine. Normálně docela dobře plavu, ale kvůli kabátu, ve kterém jsem nacpaná, a momentu překvapení vypadám spíš jako afghánský chrt ve velkém vlnobití. A v nastalé panice jsem navíc upustila kabelku. Jsem

TENTOKRÁT TO VYJDE!

to ale blbka! A najednou za sebou slyším druhé šplouchnutí. No to je strašný! Aníž bych to zamýšlela, spustila jsem bezprecedentní lavinu kolektivních sebevražd. Nějaká jiná podvedená žena? V jakém to jen žijeme světě?! Při tomhle tempu bude brzy celý kanál plný nešťastnic, kterým život nachystal nepěkná překvapení. Ale co mě nemá? To bude určitě ten mladík, který za mnou skočil, aby mě zachránil a zapůsobil tak na svou milou. To je skvělé! Lidi jsou přece jen docela fajn živočišný druh! Jsem z takového altruismu celá bez sebe, je to až neskutečné. Ale můj kabát nacucaný vodou meztím začne vážit asi dvě tuny a mám problém vůbec pohnout pažemi. Obracím se, abych mohla uvítat svého zachránce... Ale co to...?! Vůbec to nechápu: vidím ho na nábreží, jak tam stojí se svou přítelkyní. Vypadá to, že se smějí. Zmetek jeden zpropadená! Ale co to tedy bylo za hlasité šplouchnutí? Chlapík, který se v přítmí zbavuje své staré pračky? Mafiáni, kteří do vody shodili něčí mrtvolu? Nebo snad meteorit? Snažím se, ale nic nevidím. Jasně, už vím: to je můj imaginární přítel, který z dojemné solidarity skočil do vody spolu se mnou! No ale když je jen imaginární, tak by to nemělo žbluňkat... Už jsem vážně mimo.

Mezi dvěma neobratnými plaveckými tempy najednou zahlédnu ve vodě dalšího plavce. Ale proč už míří zpátky na břeh, když mě nezachránil?! A co to drží v ruce? Ty bláho, to je ten bezdák a uhání pryč s mojí kabelkou! Někde z hloubi mé zatracené duše se vynoří neznámá síla. Okamžitě mě popadne obrovský vztek. Polykám vodu, plivu ji okolo sebe, ale najednou plavu jako olympijský šampion. Pohání mě můj vztek. Hotový přídavný motor. Já už těch chlapů mám vážně víc než dost! Ať už jste v jakékoli situaci, tak oni se vždycky

bez jakýchkoli skrupulí zařídí tak, aby z toho měli co největší prospěch. Jste hezká, snaží se vás sbalit. Topíte se, okradou vás! Z bláta do louže!

Bezďák se mezitím vyhrabal na břeh. Už ho skoro mám. Zachytím se za kameny a plácnu břichem na břeh jako tuleň. Ztratila jsem jednu botu. Začíná prchat, ale já mu nedám ani vteřinu navíc, aby mi utekl. Sice kulhám, přesto ho doženu. Chytím ho za bundu a s bojovým pokřikem ho srazím na zem takovou silou, o níž bych nikdy nevěřila, že jsem ji schopná vyvinout.

„Okamžitě mi vraťte tu kabelku! To se nestydíte?!“

„Ale vy jste chtěla spáchat sebevraždu! Tak co se tady zabýváte svojí kabelkou?“

Stojím jako přimražená.

„Na základě čeho si myslíte, že jsem se chtěla zabít?“

„Když člověk pohazuje hlavou tak jako vy a pak sebou praští rovnou do vody, tak sem asi nepřišel kupovat jahody!“

„Ale já měla depresi a uklouzla jsem!“

„Tohle si běž vykládat někomu jinému, nejsem slepej!“

Myslím, že musel zahlédnout vražedný záblesk v mých očích, protože si rukou chrání obličej. Ale to nestačí. Říká se sice, že člověk neuhodí jiného, který leží na zemi, ale dneska večer kašlu na všechno, co se říká. Nakloním se a vrazím mu obrovskou facku, pak další, a ještě jednu. Je to špatné, ale dělá mi to tak dobře.

Už před nějakou chvílí pustil mou kabelku. Ale jestli si myslí, že z toho vyvázne až takhle jednoduše... Začnu křičet ze všech sil:

„Mám vás chlapů až po krk! Fakt mě serete! Mám už zrovna dost těch vašich zsranejch kousků! Teď budete trpět vy!“

TENTOKRÁT TO VYJDE!

Mladá zamilovaná dvojice se dá na útěk. Ta šílená ženská, která se řítí do záhuby, se bije s bezděkem. Beztak je to rvačka dvou opilců... Ale to není spravedlivé, já nic nepila. Můj hlas se nese celou čtvrtí. A v tu chvíli, celá zmáčená, potácející se a vyčerpaná učiním rozhodnutí a přísahám, že ho nebudu později měnit: nic už jim jen tak neprojde. Začínáme počítat skóre znovu od nuly. Odteď bude všechno úplně jinak. Ten hajzl Hugues teď bude pořádně pykat. Každý hráč může jiným rozdat tisíc facek. Za všechno se pomstím. A protože z žádného iluzorního nebe nesestoupí žádné štěstí, jsem připravená jít hledat tu trošku, která mi náleží, třeba do posledního kouta pekla. Hodná Marie právě zemřela, utopila se v kanále. A vynořila se z něj ta zlá Marie. Má strašný účes a navíc jen jednu botu. Odteď budu všechno vracet do poslední drobné mince. Každý teď dostane pěkně po zásluze. Pomsta je sladká jako zmrzlina a na tu já jsem zmrzlá dost. Dusím se vzteky a pohlcuje mě nenávist.

2

„No to koukám, Marie, co to s tebou je? Vypadáš, jako bys...”

Vzhledem k mé včerejší příhodě měla říct spíš „no to koupám, Marie“. Petula je první lidskou bytostí, která na mě promluvila od chvíle, co jsem absolvovala svůj veleskok do vody. Neřekla bych, že by se na mě zrovna usmálo štěstí. Petula pracuje na recepci naší firmy. S nesmírnou grácií se zvedne ze své vrzající židle, aby se pohledem přes desku pracovního stolu přesvědčila, že i moje dolní polovina vypadá stejně hrozně jako ta horní. Ale já se fakt snažila dát dohromady, přísahám! Bez jakéhokoliv ostychu, s upřímností těch, kteří žijí ve svém vlastním světě, si mě detailně prohlíží od hlavy až k patě a pak se beze slova posadí s úšklebkem, který toho o mém vzhledu říká až moc. Načež se na své židli otočí a znovu začne hloubat nad obsahem počítačové obrazovky před sebou jako bych už neexistovala. Ona si tam v klidu čte svoje e-maily. Zapomněla na mě. Už se věnuje něčemu jinému. Po minutě na všechno zapomněla jako by byla nějaká akvarijní rybička.

TENTOKRÁT TO VYJDE!

Popojdu blíž k pultu v naději, že si všimne, že tam pořád ještě jsem, a řekne si, že pro to mám nějaký dobrý důvod, ale ona ne. Ťuká do klávesnice odpovědi na svoje maily. Víím, že tenhle džob vzala proto, aby jednou mohla jít za lepším, ale i tak... Jejím skutečným snem je tanec. Tančí ve dne v noci a sní o tom, že z ní bude hvězda. Ostatně, před dvěma měsíci si v hale opakovala choreografii *Labutího jezera*. A zatímco trénovala a točila se přitom dokolečka jako káča, telefon se tady mohl uzvonit do prázdna, narazila si zápěstí o věšák na šaty. Nakonec ještě bude chtít, aby se zvětšila vstupní hala, aby jí tady nainstalovali taneční parket, velká zrcadla a před nimi tyče na držení. S takovou se za rok do firmy nedostane jinak než přechodem přes operní scénu. No hlavně když na sobě nebudeme muset mít baletní sukýnku... Proč jen myslím na takové věci, když jsem úplně na dně?

„Petulo, promiň...“

Petula nadskočí. Její culík vypadá, jako by byl připevněný na pružince.

„Dobré ráno, Marie!“

Zvedne oči a najednou se zarazí.

„Tohle je teda fakt zvláštní! Jsi oblečená úplně stejně jako včera. To je uhozený! Já bych klidně řekla, že ses odsud celých dvacet čtyři hodin ani nehnula!“

Jsem ohromená. To už je podruhé za necelých dvanáct hodin, co stojím jako přimražená. Jestli mě budou pořád strkat do mrazicích boxů, bude ze mě velký kus nanuku. Jen si dejte kousek zmrzlé Marie! To nic, stejně už jsem se jednou vrhla do ledové řeky. Ale teď mám strach z Petuly. To jsou určité ty piruety, jak se v nich pořád točí. Dostředivá síla jí musela nacpat všechny neurony pod lebeční kost,

hned pod vlasy. Rozhodnu se dělat jako by nic a přeřdu rovnou k věci:

„Ahoj, Petulo. Ztratila jsem jmenovku, mohla bys mi prosím tě dát náhradní?“

„Bude potřeba, abychom vyplnily formulář o ztrátě. Víš, kde jsi ji ztratila?“

„Napíšeš tam jen, že je na dně řeky, nebo že si ji nechal jeden bezdomovec, nebo že ji sežral pes, který mě honil.“

Směje se. Myslí si, že tu vykládám vtipy. Kéz by to celé byl opravdu jen vtip... Spiklenecky na mě mrkne:

„Neboj se, napíšu tam, že jsi ji ztratila někde na ulici. Žádný problém. Tohle tam píšu pokaždé, teda s výjimkou Pierra, když mu vyhořel dům... To jsem napsala, že se roztavila.“

Otevře šuplík a vytáhne z něj novou jmenovku.

„Ještě tě musíme vyfotit.“

„Myslím, že když teď vypadám takhle, tak se tam raději nakreslím.“

Chystám se opustit vstupní halu. Kdybych byla ve formě, zkusila bych to po špičkách a rukama bych si přitom zakrývala hlavu. Petula znovu vyskočila ze své židle:

„Á, Marie, málem bych zapomněla! Supermegadůležité: pan Deblais tě očekává ve své kanceláři!“

Tak, a blíží se další katastrofa! Šéf na mně čeká zrovna v ten jediný den, kdy přijdu do práce s půlhodinovým zpožděním. A takhle to chodí v celém mém životě už od školních let: celé týdny jsem hodná jako svatý obrázek a nikdo si toho nevšimne, ale v den, kdy udělám grimasu století nebo ze sebe vypustím nějaký žvást, který měl zůstat v tajnosti, najednou se přede mnou jakoby zázrakem roztáhne opona, rozsvítí se reflektory, mikrofony snímají zvuk a já vysílám naživo pro

TENTOKRÁT TO VYJDE!

deset milionů diváků! Štěstí mě možná opustilo, ale pech se mě nikdy nepustil. Dnešní ráno je toho důkazem. Už mi scházel jen ten falešník Deblais, aby ten den začal špatně.

V hale se objeví kurýr. Vypustí ze sebe bezduchý pozdrav a začne ty své balíky skládat přímo ve vchodu. Petulu to vyvede z míry:

„Prosím vás, tam je nedávejte! Když se někdo bude chtít protáhnout, hrozí mu tam zranění!“